

SESSIÓ DE CLAUSURA

Té lloc immediatament després de l'administrativa.

Ocupen la taula presidencial tots els membres de la Junta Rectora i el conseller municipal, delegat del batlle de Perpinyà, Dr. Andreu Roquere.

ALSINA I BOFILL:

«Arribem amics al darrer acte del Congrés amb el qual tanquem una efemèrides de la història de la Medicina catalana. Parlarà en primer terme el Dr. Coromines, secretari general del Congrés, per al qual demano un aplaudiment fervorós per la feina llarga i àrdua que ha dut a bon terme.»

(Els assistents aplaudeixen unànimement i llargament.)

F. COROMINES I BERET (Secretari general):

«Ja vaig dir en la sessió inaugural que tots havíem vingut a cercar unes brases que eren sota unes cendres. Aquestes brases han estat retrobades i amb l'alè de tots s'han convertit en un foc, en un foc nou. Tots ens hem omplert de nostàlgies passades, però la fletxa apunta al futur.

Quins han estat els protagonistes d'aquestes jornades? Tots, absolutament tots: els que hi han treballat, els que les han organitzat; els estudiants; els joves; els grans; homes, dones; tothom. La intel·lectualitat mèdica de Catalunya ha estat present ací.

«La crida que vàrem fer ha estat recollida per un miler de congressistes que han omplert aquesta sala, amb una assistència a totes les sessions realment sorprenent. Els joves han donat la pauta. Ha donat fruit la proposta insistent que la Secretaria del Congrés va fer des del principi a la Junta Rectora. Calia que els joves hi fossin presents, i presents actius. I així ha estat.

»Vull reportar una anècdota per a la petita història del Congrés: un camió que va sortir de Barcelona dilluns a les 6 del matí amb el material de Secretaria i no va arribar a Perpinyà fins el dimecres a les 7 de la tarda. Una mica més i no arriba a temps. Però tot va acabar bé gràcies a l'esforç extraordinari de tot el personal de Secretaria de l'Acadèmia, la senyoreta Olga i la senyoreta Natàlia, i també dels representants dels laboratoris farmacèutics que com un sol home varen posar-se a fer aquesta feina tan poc agraïda d'ensobrar, etiquetar, etc. Jo els en dono les gràcies.

»Bé, el camió aquest va arribar a temps però hi va haver un segon camió que va arribar 24 hores més tard. L'assumpte tenia un aire kafkià. Va arribar un moment que semblava més que un Congrés de Metges i

Biòlegs, un Congrés de camioners. Si l'experiència fa ciència, qui pretengui organitzar un Congrés a Perpinyà ja cal que comenci a enviar el material.

»Pel que fa a les ponències, de la primera no n'han estat tretes conclusions. Les de la segona constaran en el Llibre d'Actes (*les llegeix*).

»Els estudiants de Medicina en nombre d'uns dos cents, els de Biologia en nombre d'uns cinquanta es varen reunir per a tractar dels problemes de l'ensenyament i arribaren també a unes conclusions que caldrà emparar (*les llegeix*) (pàg. 565).

«Això quant a la tasca científica. La resta és coneguda de tothom: la recepció a la casa de la vila, el concert d'orquestra de cambra, films, els muntatges àudio-visuals, per cert molt bonics, del nostre amic Català i, per damunt de tot, l'anada a Prada. Quina emoció! Quina emoció la posada de flors a la tomba de Pompeu Fabra, el nostre mestre! I això em fa dir que si bé els protagonistes hem estat tots, la veritable “vedette” del Congrés ha estat la nostra llengua; la nostra llengua que vol dir el nostre esperit, la nostra cultura, el nostre passat i el nostre futur.»

«Finalment unes paraules de gràcies a totes les persones que m'han ajudat, però especialment a dues. Una és el nostre president que sempre ens ha donat mostres de la seva benevolença i el seu suport; i que quan passàvem l'angoixa d'uns camions que voltaven per aquests mons i que no arribaven ens comunicava la seva serenor. Una altra és el darrer dels nostres congressistes: un infant de poques setmanes fill d'un dels nostres companys, que ahir tot seriós i reflexiu, xuclant-se tranquil·lament el dit escoltava la cobla que interpretava sardanes i a tots nosaltres que cantàvem “Els Segadors”. Jo posaria aquestes dues persones com a símbol d'un lligam entre el passat, que ja és història, un present emotiu i un futur esperançador.»

El president, ALSINA I BOFILL, dóna successivament la paraula a cadascun dels vice-presidents.

JORDI BAILLAT (Rosselló):

Dóna les gràcies en nom de tots els metges del Rosselló. Expressa la seva admiració per la presència de tants de metges joves. Diu que en realitat el metge és un estudiant tota la vida. Promet assistir, per mica que pugui, al Congrés vinent, d'aquí a dos anys, sigui on sigui.

Pondera el valor del que hom ha tractat en el Congrés tant la ponència d'infeccions com la dedicada a la salut, plantejada amb esperit d'humanitat.

Retreient les paraules del P. Colomer en referir-se al pensament filosòfic de Ramon Torró, creu que l'essència d'aquest pensament és el que ha informat aquest Congrés: esperit llatí, esperit mediterrani.

Elogia la conferència d'en Trueta llegida per Antoni Trias i recorda la reunió de la Societat Catalana de Pediatria a Sant Miquel de Cuixà el 1968 i cita paraules d'Oriol Casasses sobre poemes de Verdaguer, el veritable cantor del Canigó.

EMILI BALAGUER (València):

Creu que s'han de comentar tres punts com a conclusió del que hom ha fet en el Congrés.

1er. Cada ponència és una esperança per al descabdellament del nostre país. «Abans que biòlegs hem de considerar-nos catalans.»

2on. Ha quedat demostrat que els biòlegs són capaços d'aportar quelcom a la ciència de la salut, i que com a ciència la Biologia ha d'ocupar un lloc en la tasca de bastir el futur dels nostres països.

3er. Cal dur a terme les conclusions tretes de cada ponència.

MIQUEL MUNAR (Mallorca):

Expressa l'adhesió dels metges de les Illes i la seva gratitud a tots els que han col·laborat amb ell en el Congrés.

Espera, i desitja, que d'ara en davant els Congressos de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana ja no es tornaran a interrompre i que continuaran com a periòdica presa de contacte entre els companys dels diversos països de la comunitat lingüística catalana.

ANTONI OLIVA (L'Alguer):

Recorda l'anada de l'Acadèmia a L'Alguer ara fa sis anys. Llavors es va fundar l'Agrupació de Metges de L'Alguer que va rebre els companys de Catalunya presidits pel Dr. Jaume Pi-Figueras.

Agraïx als organitzadors d'aquest Congrés que hagin nomenat aquesta entitat membre d'honor del Congrés.

Acte seguit repassa els temes tractats, especialment els que toquen el vessant social i humà de la medicina.

Fa present que és portador d'una salutació del president de l'Agrupació algueresa i de tot el poble de l'Alguer als companys que han organitzat el Congrés, especialment a l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i de Balears per a la qual deixa un valuós present com testimoni de fraternitat.

ANTONI VILANOVA (Andorra):

«Sóc el representant del més petit dels Països Catalans, però l'únic en què el català és l'idioma oficial.»

Cita les paraules del canonge Collell: «Poble que mereix ser lliure, si no li donen s'ho pren.»

Critica l'actitud del president del Govern espanyol Suárez tan desconsiderada vers la llengua catalana i proclama que aquesta llengua tan digna i vàlida com qualsevol altra és el fonament de la persistència i unió dels països catalans.

ALSINA I BOFILL:

«Acabem d'escoltar les paraules dels vice-presidents del Congrés a través de les quals —subratllades per llurs diferències fonètiques— s'ha fet ben viva la presència activa i solidària de totes les terres on la llengua catalana és parlada.

»Cloem el Congrés amb la recança de deixar els amics de Perpinyà i de separar-nos de tants de companys que han vingut de tots els Països Catalans a participar en aquestes jornades de treball i a compartir una illusió dels nostre estament que ha trigat quaranta anys a cristallitzar. He dit amb recança, però també amb una gran satisfacció. Els responsables de l'organització del Congrés hem tingut fins a darrera hora el dubte de si la nostra convocatòria trobaria una acollida adequada i de si el contingut del Congrés resultaria digne del prestigi de la medicina catalana. Aquests dubtes han estat superats i ho han estat amb escreix. Pel nombre d'inscrits i per la qualitat científica de les ponències, de les taules rodones, de la contribució dels estudiants i dels historiadors aquest Congrés ha estat un dels més reeixits entre tots els que s'han celebrat. Però, encara hi ha més: l'assídua assistència a totes les sessions d'un públic nombrosíssim. En l'exposició i discussió de les ponències aquesta gran sala —d'una cabuda de més de mil places— ha estat gairebé plena. Fet que contrasta amb el que ocorre en tants de Congressos en els quals els plens només s'aconsegueixen en la sessió inaugural i en els actes socials i d'esbarjo. En aquest aspecte el nostre Congrés ha tingut una característica que val la pena de subratllar per la seva exemplaritat: dens en l'aspecte científic, sobri en l'aspecte social.

»Aquests resultats vénen a demostrar l'oportunitat de convocar el Congrés. Entre tots aquells als quals jo he assistit, qualificaria el del 1930 com el Congrés de l'esperança davant les portes que s'obrien a Catalunya cap al camí de la llibertat. El del 1936 fou el de l'eufòria per haver assolit l'autonomia del Principat i perquè s'entrellucava la del País Valencià i de les Illes. El d'ara és el Congrés del retrobament. Hem retrobat amics, hem retrobat cares conegudes però sobretot hem retrobat un esperit que més d'un cop havíem temut de perdre. Hem comprovat que l'esperit de Catalunya continua inspirant el nostre estament de metges i de biòlegs i —el que encara és més falaguer— també el dels estudiants. Per la participació de la joventut en les tasques del Congrés i sobretot en la illusió del Congrés, podem estar segurs de la continuïtat d'aquests aplecs i de llur solvència.

Els congressistes en el cementiri de Prada.

Una sardana davant el Palau dels Congressos.

»I en clausurar el Congrés no podria callar com ha estat de satisfactori per a mi de presidir-lo. Mai no podia somniar un colofó més honorable a la meua tan modesta vida acadèmica.

»Moltes gràcies a tots per tantes coses.»